

AMATERASU

Amaterasu, zeița soarelui, născută din ochiul stâng al tatălui ei Izanagi, se închide într-o peșteră și refuză să iasă în urma unui conflict cu fratele ei, zeul furtunii, Susano. Ceilalți zei reușesc s-o convingă să iasă printr-un șiretlic, spunându-i că există cineva mai frumos decât ea. Din curiozitate, aceasta iese și se privește pentru prima oară într-o oglindă. Lumina, gelozia, curiozitatea, privirea spre sine, ieșirea din „peșteră” – pe toate acestea le consider, într-un fel sau altul, simboluri ale poeziei. Nu aș fi deloc deconcertată dacă cititorii ar citi Amaterasu și ca acea tehnică din manga-ul Naruto, flăcările negre care ard totul, inclusiv focul normal, ceva imposibil de stins. Nici acest concept gândit de Kishimoto Masashi n-ar fi departe de ceea ce cred că poate fi poezia.

Colecția Amaterasu este coordonată de Ramona Boldizar.

Larina Copuzaru a compus versuri și muzică pentru albumele *Domnișoara Miller era nespus de ciudată* și *Psalm X*; a scris libretul pentru opera jazz *Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte* era o fată cu gâtul lung, studentă la arte (toate proiectele fiind în colaborare cu chitaristul Andrei Roșulescu).

A publicat poeme în câteva reviste literare: *Trautor* (Bruxelles), *Actualitatea literară*, *Hyperion*, *Argeș*, *Luceafărul literar*, *Egophobia*, *Litere*, *Adevărul cultural*, *Revista nouă* și este prezentă în antologia *Dimineți literare*. A participat la proiectul internațional „Poemul graf”, creat de poetul Chris Tănăsescu.

IARINA COPUZARU

Perfecțiunii îi e frică de noi

EDITURA CARTEX

Perfecțiunii îi e frică de noi

într-o zi voi spune tot
adevărul apoi maxilarele mele
vor uita răceala luminii
voi avea curaj să revăd pozele de când
eram mică, în camera răcoroasă voi
desface
cutiile de carton și nimeni
nu va fi dintre cei cunoscuți
de-abia atunci voi putea să
mă revăd
fără apropiați. o să fie
ca și cum m-aș întâlni cu mine după
prăbușirea definitivă
n-aș mai vedea nicio rană
tufele de bujor o să sclipească și o să
îmi dea foc

singurul meu Dumnezeu cu oasele
simetrice
singurul martor
că perfecțiunii îi e frică de noi.

Un lucru insuportabil din viitor

tataie îmi spune să nu dau jos hamul
dar ham au și animalele
și oare nu e nicio diferență?

îmi strânge elasticul la
spate,
mă ajută să mă concentrez asupra
unui lucru insuportabil din viitor

*pozele tale vor străluci
nici măcar praful nu
va mai sta vreodată pe ele*

Solzi

există atâtea lucruri frumoase pe care
trebuie să le ocolim. locul meu
pe pământ rămâne un armistițiu
dezastruos: suflarea
din mijlocul unui tratat de fizică
elefantul pe umerii unui pui de
broască țestoasă pe umerii mei
accidentul care poate fi o formă
într-un inel de gheață

am 6 ani și Raluca mă întreabă dacă
știi să improvizez
îmi vede toate defectele, știe
că o să moară curând
firele albastre care stau deasupra
creierului
nu sunt așa străine de tine
prin pieptănul din solzi de pește
se uită la mine nu
bănuiește că acasă eu sunt
un animal care poartă
hamuri

trec prin casa de lângă lac
unde am stat amândouă și nu-mi
imaginez cum arată
oamenii
dacă trăiesc sub pământ, dacă pot să
răstoarne cu mersul lor lotușii Messier
dacă inimile lor zornăie ca monedele

de tinichea sau sunt
simplă materie desfășurată pe benzile
fumurii

sfâșierea înconjurată de un șanțuleț
cu apă trandafirie.
am fost acolo, am deschis geamurile
ca după o procesiune lungă cu praf
și pulbere. celelalte surori ale noastre
subnutrite
cu părul strălucind de curățenie și
degete lungi de dactilografă nordică
m-au dus pe scări, mi-am amintit tot
amfore de ghips, soarele artificial
deasupra
obiectelor vii nerevendicate: aici sunt
eu. instalația
sub un clopot de sticlă
cruzimea psihologilor care spun:
oamenii mai buni decât tine te pot
vindeca fără urme de violență.

când nu mai pot îndura, mă chinui să
păstrez imaginea ei,
supraviețuirea e mai suportabilă
dimineața
scanez codul de bare al cărnii. orice
eroare
o pun pe seama unui mecanism
căruia nu-i datorez nimic din
firimiturile jilave & binecuvântate,
din căldura umană.

La țară e negură, nu e întuneric

la școală pot să merg fără
proteze. pe zidurile albe scriu
cu cerneală
la nesfârșit
eueueueueu
lângă mine s-a așezat băiatul de
peste drum
e plin de bube
pojarul lucește

la țară e negură, nu e întuneric
negura e o vacă plutind
deasupra unor lotuși
plutind la
rândul lor deasupra unui râu
de smoală

pielea mea nu mai poate
să ia niciodată
pojar
pielea mea nu mă mai
poate lua înapoi

Istoria noastră de familie

maică-mea îmi aranjează noaptea
elastical
mă strânge din ce în ce mai tare
îmi vorbește despre operație
ca despre un nor de furtună

operația e prea scumpă
operațiile scumpe nu se pot face la noi
în țară
scaunul cu roțile al lui tataie
s-ar putea vinde
dacă ar fi din aur
florile care cresc pe zidărie ar putea fi
depușe la bancă
oamenii din sat ar putea fi vânduți pe
comete cu sori de diamant

mama strânge atât de tare,
că îmi plesnește
obrazul nimeni
nu m-a lovit vreodată ca elasticul ăsta
plin
cu istoria noastră de familie

Îl rog pe tata să ia bisturiul

la spital abia
ajungem
miroase a benzină și carne
parfumată
oasele sunt
în creștere
nu se pot opera
eu îl rog pe tata să ia el bisturiul
o incizie ar fi de ajuns
o mână îmi apasă pe gură
mi se ia măsura pentru
încă o jumătate de an